

Hensyn til om Pengemarkedet i Udlandet skulde svinge op eller ned. Det er noget blivende, der skal skabes. Derfor maa der ogsaa nogle Bestemmelser til i selve Forslaget, hvorefter Kreditforeningernes Forhold til Centralforeningen bliver mere fast, end der nu er Tale om, navnlig saaledes, at de ikke kunne frigøre sig for Forbindelse med Centralkreditforeningen. Men tænke vi altsaa paa en saadan blivende og stadigvirkende Institution, maa Forudsætningen for at gaa dertil være den, at man, saaledes som Forholdene nu ere ordnede paa de udenlandske Børser, har Udsigt til at kunne trænge igennem med en saadan Centralkreditforening. Det er det ene Spørgsmaal. Det andet er, om der er nogen Udsigt til, at man, naar man faar en Lov om dette Emne, vil kunne vente Tilslutning fra de hjemlige Kreditforeninger. Med Hensyn til det første Spørgsmaal, hvorvidt en Centralkreditforening vil kunne slaa an paa Markedet i Udlandet, tror jeg, det maa besvares benægtende. Den ærede Forslagsstiller har selv fremhævet, at vi skulde søge det vestlige Marked, Børserne i London og Paris, men Forholdet er for Tiden saaledes, at det er ganske umuligt for en Centralforenings Papirer at trænge sig ind paa det londonske Marked. Selv bortset fra de Hindringer, Londons Børs's Ordning i saa Henseende kan frembyde, vil det, efter hvad jeg har erfaret, ikke være muligt at faa det londonske Publikum til at købe danske Kreditforeningsobligationer, selv om de fremtræde i denne Form. Alle, der kende Forholdene i England, ville vistnok være enige med mig i denne Opfattelse. Paa Pariserbørsen er Forholdet imidlertid det, at der her i de sidste Aar er taget meget strenge Bestemmelser over for udenlandske Papirer, der ikke ere Statsobligationer eller Kommuneobligationer. Bestemmelserne ere saa strenge, at det næppe vil kunne nytte at søge indarbejdet Centralkreditforeningspapirer paa denne Børs. Saadanne Papirer kunne indbringes paa to Maader: Papiret kan opnaa offentlig Notering, og det skulde vi gerne have paa dette Papir, naar man overhovedet skulde have det fulde Udbytte deraf; men i saa Tilfælde stiller den franske Lovgivning den Betingelse, at der for de paagældende Papirer tegnes det saakaldte „abonnement de timbre“, det vil sige, at man skal nævne, hvor stort et Beløb man udgiver af det paagældende Papir, og i Forhold dertil betale en aarlig Afgift, der udgør $\frac{1}{3}$ pCt. eller rettere sagt $\frac{39}{100}$ pCt. Denne

Afgift betales altsaa aarlig, og den betales af hele den udstedte Masse, dog saaledes, at man af den franske Regering kan erholde et Nedslag, saafremt man godtgør, at ikke hele Massen emitteres paa de franske Børser. Men dette Nedslag er dog, efter hvad der er opgivet mig, ikke større, end at det alligevel bliver en Afgift af mindst 80 pCt. af det fulde Beløb. Det er en saa betydelig Afgift, at man nok kan være enig om, at naar det er ordnet saaledes derovre, har Meningen været den enten: at udelukke disse Papirer eller i hvert Fald tvinge dem til at komme frem i hele deres Masse paa den franske Børs, medens man ikke vil have dette: at Papirerne dels søges realiserede paa andre Børser og dels paa Pariserbørsen. Opgiver man at faa den offentlige Notering paa Papiret, er der en anden Vej at gaa. Det er at faa Papiret privat afsat som Kulissepapir paa Pariserbørsen. I saa Tilfælde skal man give en Stempelpligt af 2 pCt. en Gang for alle. Men det maa vel erindres, at ved Siden af disse Afgifter, der her er Tale om, er der andre betydelige Udgifter forbundne med at faa Papiret afsat paa en fremmed Børs, og først og fremmest er der Provisionen til de paagældende Huse, som overtage Afsætningen af Papiret. Lægger man dertil den forøgede Udgift, som en Centralkreditforeningsinstitution altid vil paaføre de paagældende Kreditforeninger, ville de indse, at man kommer saa højt op, at den Fordel, som vil kunne opnaas ved at afsætte til en højere Kurs paa Børsen i Paris, vil blive spist op af Udgifterne. Det anser jeg for sikkert. Saaledes stiller Forholdet sig over for London og Paris. Med Hensyn til Berlin og Tyskland i det hele er Forholdet dette, at vore Kreditforeninger til Dels have indarbejdet deres Papirer paa Hamborgerbørsen og i noget mindre Omfang paa Berlinerbørsen. Saa vidt jeg ved, er man i Tyskland i Færd med at faa en ny Børsordning, og det antages, at man vil vedtage Bestemmelser, som vanskeliggøre Omsætning af udenlandske Papirer af den her omhandlede Beskaffenhed, men selv som Forholdene nu ere, tror jeg ikke, der vil være vundet noget synderligt ved at skabe et saadant samlet Kreditforeningspapir alene for at faa det omsat paa Berlinerbørsen, naar det ikke ogsaa har Børserne i Paris og London at støtte sig til. Se vi paa Pengeforholdene i de sidste Aar, er det ganske sikkert, at det ikke for os vilde have været nogen som helst Fordel, om vi havde haft vore Kreditforeninger bundne